

Éljen a magyar–román barátság!

2023 július 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Kutyából nem lesz szalonna, Erdély pedig sosem lesz román közigazgatási egység

A román külügyminisztérium hétf?re bekérette Magyarország bukaresti nagykövetét, és számonkérte rajta azt a korábbi követelését, hogy Orbán Viktor miniszterelnök „tanúsítson visszafogottságot” a bálványosi nyári szabadegyetemen. Szerintük ugyanis nem tanúsított. Szerintem meg igen.

A bukaresti külügy igencsak föl van háborodva, legalábbis úgy tesz, mintha föl lenne, mivelhogy Magyarország miniszterelnöke a beszédében ismertette az ? demarsukat, amelyet szóbeli diplomáciai csatornákon juttattak el hozzá. „Az ebb?l az alkalomból tett, nem helyénvaló nyilvános kijelentések nincsenek összhangban a román fél által következetesen szorgalmazott célkit?zéssel, hogy a felek az épít? jelleg?, pragmatikus, jószomszédi viszonyt, a két állam együttm?ködését ösztönözzék” – panaszolták.

Szerintem pedig az nincs összhangban az „épít? jelleg?, pragmatikus és jószomszédi viszonnyal”, hogy Románia el? akarja írni a magyar miniszterelnöknek, mir?l és hogyan beszélhet, milyen témákat hozhat szóba, miket nem. Az effajta követelések sem nem épít? jelleg?ek, sem nem jószomszédiak – ellenben végtelenül szemtelenek. Hogy ne mondjam: pofátlanok. Bár aki akár felületesen is tanulmányozta Romániának, e 146 esztend?s kisgömböcállamnak a történelmét, cseppet sem lep?dik meg ilyesmin. Ha csupán szemtelen lenne a mindenkori román politikum… Ám legtöbbször gátlástalan és jellemtelen is. A teljesség igénye nélkül idézzünk föl néhány esetet „dics?séglistájukról”.

A Balkán-háborúk során hátba támadták szövetségesüket, Bulgáriát, amiért jutalmul háromezer négyzetkilométernyi bolgár földet kaptak. Aztán az els? világháborúban elárulták az Osztrák–Magyar Monarchiát, amikor a semlegességi szerz?désre fittyet hányva 1916-ban betörtek Erdélybe. Pedig I. Ferdinánd román király el?z?leg becsületszavát adta, hogy nem készülnek minket megtámadni. Tisza István magyar miniszterelnök botor módon hitt neki. A román miniszterelnök, Ion I. C. Bratianu titkos szerz?dést kötött az antanthatalmakkal, és ?rült területi ígéretekért (a Tiszáig megkapják Magyarországot) cserébe vállalta, hogy Románia hátba támadja szövetségesét. 1916. augusztus 27-én hadat üzentek az Osztrák–Magyar Monarchiának, ám a Kárpátok tövében jó ideje lesben álló román seregek már a hadüzenet el?tt megindultak a többségében gyengén ?rzött hágók ellen.

Bratianu az orvtámadást azzal indokolta, hogy seregeik „elnyomott erdélyi testvéreik felszabadításáért” indulnak harcba. (Erre nem árt emlékezni, egyszer még jó hivatkozási alap lehet.) A területeinkre éhes románok Budapest elfoglalását t?zték ki célul, ám kudarcot vallottak. Az els? hetekben ugyan néhány erdélyi várost elfoglalt a 370 ezres román hader?, fölégették Csíkszeredát, súlyos károkat okoztak Brassóban, ám hamar kifulladtak. A két éve háborúzó, több fronton lekötött magyar, osztrák, német, bolgár, török hader? rövidesen ellentámadást intézett a románok ellen. Erdély fel?l az 1. osztrák–magyar és a 9. német hadsereg Erich von Falkenhayn tábornok vezetésével ellencsapást mért a románokra szeptember elején, és október végére teljesen szétverte, ki?zte a megszállókat.

Eközben Bulgária fel?l August von Mackensen tábornok vezényletével indult támadás, amely gyors és átüt? sikert hozott – annak ellenére, hogy a románok nagy számbeli fölényben voltak. Mackensent segítette a Dunán egészen Dobrudzsáig hajózó osztrák–magyar monitorflotta, amelynek köszönhet?en elfoglalták Constan?át. Alig két hónappal az orvtámadás után Románia az összeomlás szélére jutott. Erdélyt október 25-ére szabadították fel a német és osztrák–magyar er?k, december 6-án pedig már Bukarestbe is bevonultak. A f?város bevétele után az oroszok, szerbek és franciák által segített románok még egy évig tartották a Regát északkeleti részét, ám végül 1917 decemberében fegyverszünetet kértek, majd különbékét kötöttek a központi hatalmakkal.

E különbéke azért is említésre méltó, mert a románok az antanttal kötött titkos szerz?désben korábban megígérték: soha nem kötnek különbékét az ellenséggel. Tehát – mint a legtöbb szerz?désüket, ígéretüket – ezt is megszegték. Ahogyan aztán a központi hatalmakkal kötött különbékét is, hiszen egy nappal az els? világháború vége el?tt, 1918. november 10-én ismét hadat üzentek Németországnak, hogy így hivatalosan „gy?ztesnek” min?süljenek. Majd megint rátörtek Erdélyre, s miután nemzetveszt? Károlyi Mihályék addigra nagyrészt leszerelték a magyar hader?t, gond nélkül elfoglalták, kifosztották hazánkat. (A magyarországi baloldal azóta is ikonként tekint Károlyira: íme, így kell gyorsan idegen kézre játszani a hont. Máig nem bírták kiheverni, hogy a vörös gróf szobrát az Orbán-kormány eltakarította a Kossuth térr?l.)

Jellemz?: az antant tiltása ellenére a védtelen Budapestre bevonuló, el?z?leg magyar civilek tucatjait kivégeztet? román tábornoknak pár éve szobrot emeltek kincses Kolozsváron. Gondolom, ez lenne az a bizonyos „épít? jelleg?, pragmatikus és jószomszédi viszony”, amit a román külügyminisztérium emleget. Vagy az, hogy román nácik néhány napja immár másodszor is földúlták az úzvölgyi magyar katonai temet?t, s a román zsandárok mindezt ölbe tett kézzel végignézték.

Éljen a megbonthatatlan magyar–román jószomszédi viszony!

A második világháborúban ismét hozták a formájukat, megint átálltak, megint hátba támadták a szövetségeseiket. Persze erre már senki sem kapta föl a fejét. Papírforma volt. (Az amerikaiak helyében csöppet aggódnék, hogy most Bukarest az egyik leglelkesebb szövetségesük…)

Jószomszédi viszony? Szinte nincs olyan hónap, hogy ne avatnának Avram Iancu-szobrot valahol Erdélyben. Hogy ki volt ?? Nézzük.

„A védtelen embereket el?bb levetk?ztették, kifosztották, majd Dobra [Petru Dobra román ügyvéd, agitátor] parancsára felsorakoztatták. Alighogy ez megtörtént, minden oldalról rájuk támadtak, és lemészárolták ?ket. Mire eljött a hajnal, 645 zalatnai teteme borította a preszákai mez?t. Zalatna és lakóinak pusztulása nem volt példa nélküli. [1848] Október közepét?l november közepéig tucatnyi magyar település jutott hasonló sorsra” – írja Hermann Róbert történész. 1849 januárjában Nagyenyed következett, ahol nyolcszáz fegyvertelen magyart mészároltak le. Majd folytatódott a sor: Hari, Nagylak, Borosbenedek, Jára, Abrudbánya, Boroskrakkó, Magyarigen, Gerendkeresztúr, Székelykocsárd és a többi; sok száz vérbe fagyott halottat hagytak maguk után.

Míg Bem József és a magyar szabadságküzdelem többi tábornoka a reguláris császári hader?t kereste, katonákkal akart harcolni, addig a román „népfölkel?k” fegyvertelenekre, asszonyokra, id?sekre, gyerekekre vadásztak. E vérg?zös horda egyik vezet?je volt Avram Iancu. ? Románia nemzeti h?se. A legyilkolt magyarok utódaival a mai napig ezt a sátáni figurát ünnepeltetik. S közben megbékélésr?l meg jószomszédságról prédikálnak…

Fölteszem, az is a jószomszédi viszony része, hogy december elseje náluk nemzeti ünnep. Ilyenkor az utolsó székelyföldi zsákfalu nyilvános illemhelyeit is piros-sárga-kékre lobogózzák, ízlésesen, hadd ünnepeljék a magyarok: 105 éve ezen a napon mondta ki néhány román szeparatista Gyulafehérváron, hogy Erdély csatlakozik Romániához. F?t-fát, egyebek között autonómiát ígértek a többi erdélyi nemzetiségnek, amit aztán 105 év alatt sem voltak képesek megadni. Amikor Románia területi integritásáért aggódnak vagy éppen székely szeparatizmust emlegetnek Bukarestben, jusson eszünkbe 1918. december elseje!

Nem értékítélet, pusztán ténykérdés: Románia történelme a szövetségesek elárulásáról, orvtámadásokról, szerz?désszegésekr?l, népirtásokról, ármánykodásokról szól. Ennek tükrében kell értelmezni a román külügyminisztérium Orbán Viktorhoz intézett demarsát, majd m?felháborodását.

A történelem nem ért véget. Kutyából nem lesz szalonna. Erdély pedig sosem lesz román közigazgatási egység.

Borítókép: A Magyar Királyi 10. Honvéd Gyalogezred miskolci katonáinak sírjai fölé a dormánfalvi önkormányzat által emelt betonkeresztek a Székelyföld határán fekv? Úzvölgye magyar katonai temet?jében (Fotó: MTI/Veres Nándor)

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló